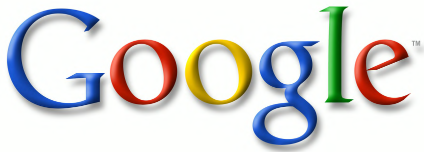
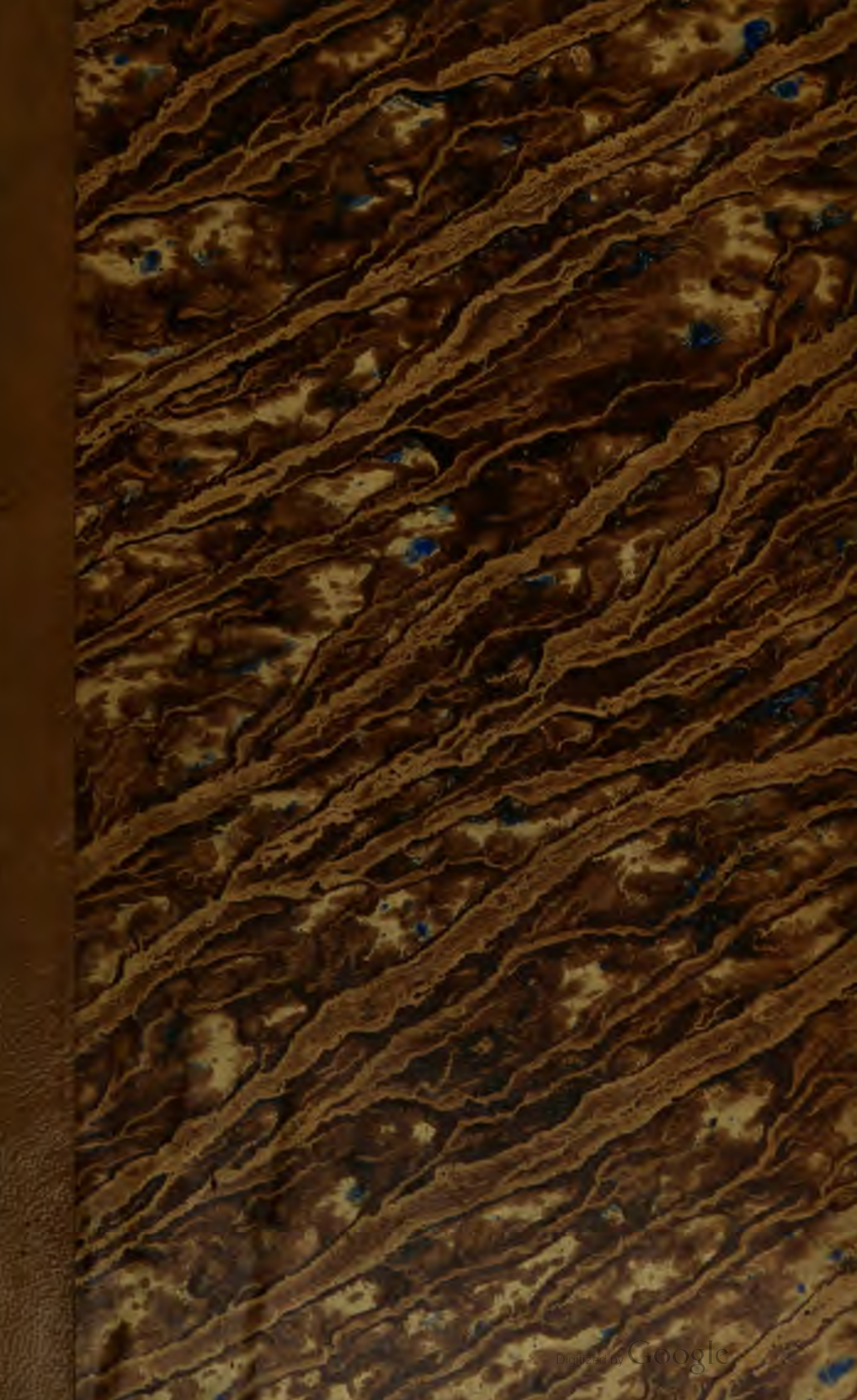
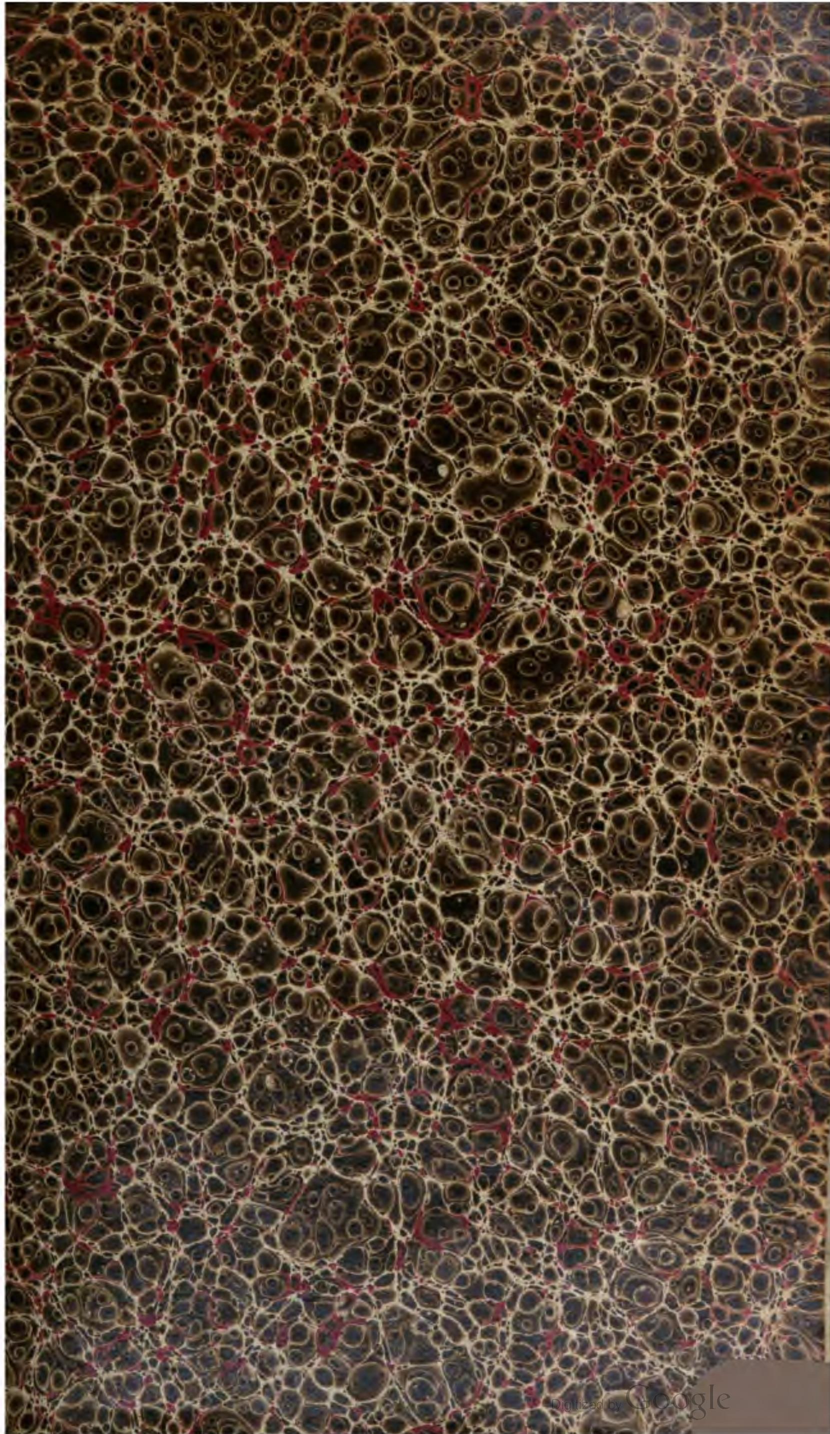

TEITSBIBLIOTHEEK GENT

ANAKREON's

GEZANGEN.

ANAKREON's GEZANGEN,

IN

NEDERLANDSCHE VERS-MAAT

OVERGEBRAGT,

DOOR

MR. J. H. HOEUFFT,

Lid van het Koninklijk-Nederlandsch Instituut.

Te BREDA, bij

W. VAN BERGEN EN COMP.

1816.

OPDRAGT.

Aan wien wijde ik deze bladen?
Aan wien, dan mijn' ouden kunst-vriend,
Die Anakreon in jaaren,
Maar nog meer in geest, gelijk is?
Tweemaal deed ik Teos Dichter
In Romeinsch gewaad verschijnen;

Tweemaal deed zijn' hand de plooijen,
Die de Grieksche leest niet pasten,
Die de Grieksche leest ontsierden,
Door den liksteen schier verdwijnen,
En dat ook nu minder vlekken
't Nederlandsche kleed misvormen,
Ben ik aan zijn tooijen schuldig.
Zou ik dan deez' kleene hulde
Mijnen Pylades niet bieden,
Mijnen Aristarch niet bieden?
Dit verbood gevoel van vriendschap,
Dit, gevoel van dank en achting.
Kent wel iemand mijn' gedichten,
Die niet, aanstonds, in deez' trekken,
Dordrechts roem, VAN BRAAM, ontwaare?
Dordrechts roem? ... Neen, ik bedrieg me;

Neêrlands roem, wis, moest ik zeggen,
Was niet nedrigheid 's mans hoofddeugd.
Doch, al schuilt het veldviooltje,
Wijd' en zijd' verspreidt zijn geur zich;
Hoe VAN BRAAM zijn' lof ontvliede,
Zedigheid vermeert zijn' luister.
Zedigheid zou hem doen bloozen,
Maalde ik zijnen lof naar waarde.
Doch hoe maalde ik dien naar waarde?
Hoe dien met inheemsche kleuren?
Ik? die wel een laurtjen plukte,
Op oud Rome's grond gewassen,
Maar die zelfs geen heidebloempjen
Raapte in 't Leeuwendaalsche Tempe,
Dat zoo veele zegepalmen
In mijn vriends Auzoonschen krans vlocht.

Liever dan hem niet bezongen!
En behoeft zijn roem mijn offer?
Neen. Zoo ver deez' rijmlaartjen
Zijn beneden 't Grieksche puikdicht,
Zoo ver, zal de Naneef zeggen,
(Leest nochthands mij maar de Naneef)
Zoo ver is VAN BRAAM verheven
Boven nietige eerbewijzen,
Boven zelfs de beste lofspraak.

VOORBERIGT.

Deze, zoo als men dien dichttrant verkoozen heeft te noemen, deze metrische *vertaaling der gezangen van Anakreon was reeds vervaardigd, toen, eenige jaaren geleeden, die van den Heer* DORN-SEIFFEN *in het licht verscheen. De oudste mijner Kunstvrienden, thands ook de Nestor van onzen Latijnschen Zangberg, zoude mij, des noods, dit getuigenis niet weigeren. Ik aarzelde, te dier tijd, wel een oogenblik, het voorneemen, welk ik in beraad genomen had, om mijn geschrijf der drukperse overte-*

 gee-

geeven, ten uitvoer te brengen, niettegenstaande de Heer DORN-SEIFFEN *mij, in tijd, de loef had afgestoken; doch kieschheid (mag ik het zeggen?) en bescheidenheid deeden mij al ras besluiten, het te laaten vaaren, immers, voor eenen tijd, ter zijde te stellen. Ik wilde den naam niet hebben, als zochte ik het werk van den Heer* DORN-SEIFFEN *te verbeteren. Ondertussehen ben ik niet verwaand genoeg, om te vermeenen, dat ik dien Geleerde over het algemeen overtroffen hebbe; doch ook niet laagdenkend genoeg omtrent mijzelven, om mij niet te verbeelden, dat ik denzelven, hier en daar, ten minste op zijde gestreefd hebbe. Heb ik, eene enkele plaats wat zwak vindende, na het zien der overzetting van den Heer* DORN-SEIFFEN, *dezelve gezocht eenigszins te verbeteren, veel grooter is het aantal van zulke, welke ik, om niet te schijnen denzelven nateschrijven, genoodzaakt geweest ben te veranderen, en wel ten koste van mij-zelven te veranderen. Daar wij, op de meeste der zoodaanige, beiden woordelijk het Grieksch gevolgd wa-*

waren, en niets beters hadden kunnen doen, moest, natuurlijk, iets niet zoo goed door mij in de plaats gesteld worden. Doch ook dit is door mij geschied op een paar plaatsen, waar wij, door eene vrij toevallige overeenkomst, beiden ons, op gelijke wijze, tamelijk ver van het oorspronkelijke verwijderd hadden. Met dat al zal men eenige versen bijna eensluidend bij mij, als bij mijnen voorganger, aantreffen. Dan dit kan ik, op mijn woord, betuigen, dat dezelve, tot een toe, alreeds zoo stonden, voor dat ik van deszelfs onderneeming iets gezien had. Doch wij moogen al of niet verschillen, dit is zeker, dat geen van ons beiden het losse, het luchtige Grieksch van den grijsaard van Teos, met het, uit zijnen aard, meer stijve, meer deftige, Nederlandsch, op verre na, bereikt heeft, en vooral niet het naïve; om welk natevolgen, men, met het vertolken, zoo ligt in het platte, en geheel prozaïsche, vervalt; iets, welk ik vrees mij maar al te veel gebeurd te zijn. Al ware zulks nog meer gebeurd, en al konde het Publiek, na de ver-

vertaaling van den Heer DORN-SEIFFEN, *zoo wel de mijne missen, zal hetzelve, echter, moogelijk, niet zonder eenig genoegen, de onderscheidene behandeling van ons beiden vergelijken; en deze bedenking deed mij aan het aanzoek ter uitgaave van mijne Drukkers, van welken een, onlangs, eenige mijner stukjes gezien had, die, zelf een kenner, zijne krachten aan het overzetten van eenige zangen van Anakreon voorheen beproefd heeft, zoo veel te gereeder gehoor geeven.*

Welke ook de waarde, of onwaarde, van mijn werkjen, in het oog van des kundigen, mooge zijn; deze verdienste zal toch hetzelve hebben, dat het alle de stukjes, op den naam van Anakreon gaande, die, in hun geheel, tot ons gekomen zijn, geleverd heeft, daar de Heer DORN-SEIFFEN *niet meer, dan twee derde gedeelten der vijf en-vijftig oude Liederen, vertaald, heeft in het licht gegeeven, en slechts twee van die, welke, laater, uit eenige Grieksche Schrijvers opgezameld zijn, en, met*

volle

volle regt, aan Anakreon toegeschreeven worden.

Een oplettend Leezer, die, misschien, mijne twee Latijnsche dichtvertaalingen van Anakreon, of eene van beide, geleezen heeft, en die met de Nederlandsche vergelijkt, zal in deze eenige afwijkingen van gene vinden. Dezelve zijn daar door veroorzaakt, dat ik thands eenige uitleggingen en leezingen beter keurde, dan die, welke ik bevoorens gevolgd was; hoezeer ik niet zoude willen borg blijven, dat ik toen altijd dwaalde, en thands het regte spoor betreede.

Voor feilen in de taal, welke mij of ontsnapt moogen zijn, of die ik uit onweetendheid begaan hebbe, verzoek ik gunstige verschooning. Sommige twijfelachtige heb ik, om welluidendheid, en dichterlijken uitdruk te bevorderen, tegen mijn eigen gevoelen aan, gewaagd. Min verdeedigbaare heb ik mij zelfs, hier en daar, veroorloofd, omdat ik zag, dat, dagelijks, ook de netste schrijvers, zoo in ondicht, als

in

in dicht, over dezelve niet schroomden heen te stappen. Van deeze laatste soort is, bij voorb., zijn voor deszelfs; hetgeen voor hetwelk, of hetgeen, welk; en meer andere.

Wat de spelling aangaat, omtrent dezelve zoude ik niets zeggen, dewijl ik, des aangaande, reeds mijne geloofsbelijdenis heb afgelegd in de Voorrede van mijne Bijdragen tot de naams uitgangen van eenige, meest Nederlandsche, plaatsen, ware het niet, dat men mij tegengeworpen hadde, dat, in de vorming der wijzen en tijden van de werkwoorden, en van derzelver afstammelingen, niet wel de regelmaat der Latijnen voor de onze kan aangenomen worden, dewijl derzelver taal geene gemeenschap altoos met de onze heeft. Ter onderrigting dan van hen, bij wien dezelfde bedenking zoude kunnen opkomen, en die zulks niet mogten weeten, voeg ik, bij mijn voorig aldaar gezegde, hier bij, dat niet alleen in het Latijn, maar ook in een aantal andere taalen, het enkelvoud van de gebiedende wijze der

wor-

wortel van de werkwoorden uitmaakt. In het bijzonder heeft dit in de Noordsche taalen plaats, als, onder andere, in het Deensch, Zweedsch en Hoog-Duitsch. Van het Persiesch welk, doorgaands, gehouden wordt zeer veel overeenkomst met het Nederlandsch te hebben, en van het Samskritsch, getuigt zulks de Heer LE PILEUR, Tabl. Sijnoptiques, p. 28 & 79. *De Engelschen gaan hier in nog verder. Daar anderen de* onbepaalde wijze *van de* gebiedende, *door bijvoeging van een letter, of lettergreep, vormen, behouden zij deeze laatste, te dien einde, zonder eenige verandering; hetwelk ook de reden is, waarom zij, ter onderscheiding, en om, in sommige gevallen, verwarring voor te komen, voor de* onbepaalde wijze *hun* to, *even als de Yslanders hun* at, *plaatsen. Gemakshalve blijf ik dus het* enkelvoud *der naamwoorden, en der* gebiedende wijze *in de werkwoorden, voor eenen regelmaatigeren, gemakkelijkeren, en onfeilbaarderen leiddraad houden, dan het oor, hetwelk in dezen zeer bedrieglijk is voor iemand,*

die,

die, hoezeer van een tamelijk fijn en kiesch gehoor voorzien, gelijk ik, nooit in Zeeland geweest is, waar mijn verdienstelijke Stadgenoot, wijlend de Hoogleeraar KLUIT, *een groot gedeelte van zijnen, zoo nuttiglijk doorgebragten, leeftijd heeft gesleeten. Een* regel *heeft bij mij de voorkeur boven voorbeelden, of gezag.*

— I. —

Laatst wilde ik Atreüs Zoonen;
Laatst wilde ik Kadmus zingen;
Maar luit en snaaren klonken
Bestendig: liefde, liefde.
Fluks heb ik snaar bij snaaren,
Toen heel de lier veranderd;
En zong nu Herkles daaden.
Vergeefs! mijn speeltuig galmde
Mij niets, dan liefde, tegen.
Vaart eeuwig wel dan, Helden;
Vaart wel; mijn snaaren klinken
Bestendig: liefde, liefde.

— 2. —

Natuur gaf stieren hoorens,
Gaf hoeven aan de rossen,
Aan haazen snelle voeten,
Aan leeuwen schrik van tanden,
Aan visschen rappe vinnen,
Aan vogels vlugge wieken,
Aan mannen kloeke zinnen.
Bleef niets dan voor de vrouwen?
Wat gaf zij die toch? — schoonheid —
Vergoeding aller schilden,
Vergoeding aller speeren.
Een vrouw kan vuur en ijzer
Verwinnen, als zij schoon is.

— 3. —

In den stillen middernachttijd,
Als de Beer, alreeds ter kimme,
Aan Boötes hand zich omwendt,
Als geheel 't vermoeide menschdom
Door den slaap ligt overweldigd,
Komt eens onverwacht Kupido
Aan mijn huisdeur aan, en ratelt.
Wie hij, roep ik, die zoo rammelt,
Om mij in mijn' droom te stooren?
Open, open, antwoordt Amor,
'k Ben een kind; heb niets te vreezen;
'k Ben doorregend, ben aan 't dwaalen
En geen maan of ster geeft schijnsel.
Op dit klaagen vol meêdogen
Vat ik naar mijn lampje, ontsteek het,
Laat hem in, zie, ja, een knaapjen,
Maar dat op zijn' rug twee vleugels,
Dat en boog en pijlen voerde.

'k Zet hem aan den haard te droogen,
Warm zijn' vingers in mijn' handen,
En uit zijn' doorweekte lokken
Pers ik 't druipend regenwater.
Van de koude wat bekomen
Zegt hij: kom, ik wil beproeven,
Of 'er letsel, door den regen,
Aan mijn boogpees zij gekomen.
IJlings spant hij, schiet, doorboort me,
Juist het hart, als met een' angel,
Huppelt, glimlacht, en zegt schalkig:
Vriend, geluk moet gij mij wenschen;
Pees en boog zijn onbeschadigd . . . .
Maar uw hart zal deerlijk zwoegen.

— 4 —

Hier op jonge mirtenloovers,
Hier op teere lotosblaadjes,
Wil ik rusten, wil ik drinken.
Dat dan Amor herwaards snelle,
Met Papyrus opgegordeld,
En mij Bacchus sappen toedien',
Want gelijk de wagenraders
Rolt het leeven vlugtig heenen;
En, is ons gebeent' ontbonden,
Slechts wat asch is van ons over.
Waartoe dan den grafsteen zalven,
Waartoe d'aarde geuren offren?
Zalf mij liever in mijn leeven,
Kroon mij liever 't hoofd met roozen;
En doe hier mijn meisjen komen.
Eer ik nog ten reie gaan moet,
Daar beneên, met bleeke schimmen,
Wil ik alle zorg verbannen.

— 5. —

Dat wij 't roosjen, Amors roosjen,
Huwen aan Lyëus gaven.
Dat wij 't liefgebladerd roosjen
Ons door onze vlechten slingren,
En, al drinkend, eerbaar schertsen.
ô Gij, roosje, roem der bloemen,
ô Gij, roosje, Lente's lievling!
ô Gij zijt de Goôn zelfs dierbaar!
Met de roos siert gulden Amor
Zich het hair, als hij ten rei gaat
Met de drie Bevalligheden.
Hier de roos dan, hier de citer!
'k Wil bekransd de snaaren roeren;
En om uw gewelven, (*) Evan,

(*) Het, in het Grieksch, gebezigde woord beteekent en eene omtuining en eenen tempel, even als ook in

Rijk gehuld met roozenkransjes,
Met mijn poezlig meisjen dansen.

---

andere taalen een en hetzelfde woord die twee zaaken aanduidt. Hierdoor is het onzeker, of van eene Wijnstok-gaarde, of wel van eenen Bacchus-tempel, hier de rede zij. Uit dien hoofde heb ik mij insgelijks van een woord bediend, welk, schoon van eene andere beteekenis, echter ook eene gelijksoortige dubbele uitlegging gedoogt.

— 6. —

Onder 't roozenkransjes vlechten,
Om den schedel ons te sieren,
Maakt en wijn en scherts ons vrolijk.
'k Zie een meisjen, teer van voetjes,
't Hoofd omslingerd met de veilkroon,
En een' thirs in handen, luchtig
Op de maat des citers dansen.
'k Zie een knaapjen, schoon van leden,
Met zijn' mond, die geurig ademt,
Aan het maatgeluid der snaaren
Aangenaame toontjes huwen;
Daar de goudgelokte Mingod,
Met den hemelschoonen Bacchus,
Met de hemelschoone Venus,
Aan den disch, de vreugd der grijsaards,
Zich verlust met lekkernijen.

— 7. —

Met zijn' purpren schepter dwong mij,
Die bezwaarlijk voort kon kruipen,
Dwong mij Amor meê te loopen.
Over steilten, over struiken,
Over stroomen, rende ik met hem,
Dat het zweet mij druiplings afliep.
Schier was d'adem mij ontvlooden;
Schier bezwijmde ik gansch in onmagt;
Maar de Mingod, met zijn' wieken
Mij de slaapen zachtjes koelend,
Sprak: gij weet niet van beminnen.

— 8. —

Door Lyëus vocht vervrolijkt
Lag ik, 's nachts, stil ingesluimerd,
Neder op een purpren vloerkleed;
Toen ik droomde, met de meisjes,
Op mijn teentjes voortterekken,
Omtezweeven, omtedartlen.
Maar de knaapen, die 't begluurden,
Knaapen, frisscher dan Lyëus,
Tergden mij met schampre reden,
En beschimpten m' om die schoonen.
'k Zoek hen met een' kus te paaijen,
Maar en slaap, en zij, verdwijnen.
Ik, nu eenzaam, nu verlaaten,
Zoek op nieuw dus intedroomen.

— 9. —

Vanwaar, beminlijk duifje,
Vanwaar hier aangevloogen?
Vanwaar die nardusgeuren,
Die, daar gij 't ruim doorfladdert,
Zoo lieflijk van u druipen?
Wat doet ge? Wien behoort ge?

DE DUIF.

Anacreon. Hij zendt me
Naar zijnen vriend Bathyllus,
Thands aller overwinner,
Thands aller harten meester.
Slechts voor een klein gedichtjen
Verkreeg hij mij van Venus.
Sinds staa ik hem ten dienste,
Ten dienste in zulke zaaken.
Gij-zelf ziet, welke brieven
Ik nu voor hem bestelle.
Ten loon hiervan belooft hij

Mij spoedig mijne vrijheid.
Maar, schoon ik wierde ontslagen,
Ik bleef hem echter dienen.
Waartoe steeds rondtezwerven
Op bergen en langs velden?
Steeds op geboomt' te woonen?
Steeds groven kost' te zoeken?
Thands heb ik brood tot spijze;
En mag 't uit eigen handen
Van mijnen Dichter pikken.
Hij-zelf rijkt mij den wijn toe,
Waarvan hij eerst geproefd heeft.
Na 't drinken spring ik, speel ik, (*)
Of dek mijn' ouden meester
Den schedel met mijn wieken.

(*) *Dansen* zou hier te veel naar de hedendaagsche beteekenis van het woord doen denken. Het Grieksche gebengt ook die van huppelen, vrolijk zijn.

En geeft de wijn mij slaaplust,
Strekt mij zijn' lier tot leger.
Daar hebt gij 't al; vaarwel nu;
Gij hebt mij, vriend, nog erger
Doen klappen, dan een ekster.

— 10. —

Laatst stond een jongling Amor,
Van wasch gevormd, te veilen.
Ik nader, en ik vraag hem:
Voor hoeveel zoudt gij, vriendje,
Dat beeldjen mij verkoopen?
Hij antwoordt op zijn Dorisch:
Voor 't geen gij wilt besteeden.
'k Zal u de zaak verhaalen:
Ik ben geen waschboetseerder,
Maar wil in mijne wooning
Dien Albegeer niet langer. —
Wel-aan, geef voor een drachma
Mij 't lieve huisgenootjen.....
Maar nu verwacht ik, Amor,
Door u rasch vlam te vatten,
Of 'k doe u zelv' versmelten.

— II. —

Anakreon, vertellen
De meisjes, gij verouden.
Bezie u in den spiegel;
Uw hair is uitgevallen,
Uw voorhoofd kaal geworden.
Dan, of mijn hair gebleeven,
Of reeds zij uitgevallen,
Dat weet ik niet; dit weet ik:
Dat zoete scherts den ouden
Juist des te beter passe,
Hoe nader hij zijn eind is.

— 12. —

Wat straf, snapzieke Zwaluw,
Wat straf zal ik u aandoen?
Zal 'k, met de schaar gewapend,
De vleugels u besnoeijen?
Of, als een zekre Tereüs,
U dat misdaadig tongjen,
Ten wortel toe, ontneemen?
Moest gij, door uwe zangen,
Bathyl mij zoo ontijdig,
Met mijnen droom, ontvoeren?

— 13. —

Men zegt, dat halfman Attis,
Door min vervoerd van zinnen,
Op Frygiës gebergte,
Cybebes schoonheid uitriep;
Dat Klaros priesters, dronken
Door 't spraakverwekkend water
Van lauwerdraager Febus,
In geestverrukking tieren.
Vol van Lyëus gaaven,
Bedwelmd door balsemgeuren,
Betoverd door mijn meisjen,
Lust mij, lust mij te raazen.

— 14. —

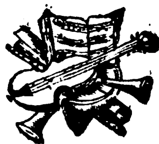
Nu wil, nu wil ik minnen!
Kupido ried me 't minnen.
Maar ik, te slecht beraaden,
Was doof voor overreding.
Fluks neemt hij boog in handen,
En gulden pijlenkoker,
En daagt mij om te kampen.
Ik, als een andre Achilles,
Slaa 't harnasch om de schouders,
Grijp naar mijn schild en lansie,
En bied het hoofd aan Amor.
Hij schiet; maar ik ontsnap het.
Naauw was hij leeg geschooten,
Of snort hij, dol van woede,
Zelf in een' pijl herschapen,
In 't binnenst van mijn harte,
En doet me gansch bezwijken.
Niets baaten mij nu schilden.
Is reeds de vijand binnen,
Helpt geen gevecht naar buiten.

— 15. —

Mijn' zorg is om geen' schatten
Van, Sardis Koning, Gyges;
Geen goud verheert mijn' zinnen;
'k Benij geen' Vorst zijn' grootheid.
Mijn' zorg is, balsemgeuren
Mij op den baard te sprengen.
Mijn' zorg is, frissche roozen
Mij om de kruin te slingren.
Mijn' zorg is slechts voor 't heden.
Wie weet 'er iets van morgen?
Daarom gespeeld, gewellust,
Bij heldre leevensdagen;
Daarom geplengd aan Bacchus,
Eer Krankheid u verrasse,
En waarschuw: staak het drinken.

— 16. —

Dees zingt den krijg van Troje;
Die Thebens broedertwisten,
Ik mijne nederlaagen.
Mij overwon geen voetknecht,
Geen ruiterdrom, geen krijgsvloot;
Maar heel een' nieuwe heirmagt,
Die pijlen schiet uit oogen.

— 17. —

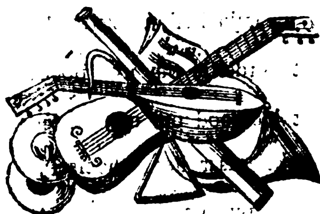
Gij meester in het drijven,
Herschep voor mij dit zilver;
Niet in een' wapenrusting,
(Wat raaken mij gevechten?)
Maar tot een' ruimen beker,
Zoo diep u immer moglijk.
Maal op hem geen gesternte;
Maal op hem noch den Wagen,
Noch grimmigen Orion.
Wat geef ik om Pleiaden?
Wat geef ik om Boötes?
Drijf mij veeleer een' wijngaard,
Met rijk belaaden ranken;
En doe Bathyl, met Amor,
En overschoonen Bacchus,
De gulden druiven treeden.

— 18. —

Maak mij, o kunstig drijver,
Maak mij een' lentebeker.
Voor al gaa 't jaargetijde,
Dat ons de roosjes aanvoert.
Sier 't effen veld van 't zilver
Met een vermaaklijk drinkfeest.
Maal niets dat daaraan vreemd zij,
Geen' altaarplegtigheden,
Geen' schrikgeschiedenissen;
Maar Jovis zoon Lyëus,
Den geever van den wijnstok,
Dat Venus, op een' bruiloft,
Ten reije gaa met Hymen.
Maal Amor ongewapend.
Maal, in een' digten wijngaard,
Vol bladeren, vol ranken,
De drie Bevalligheden.
Doe knaapen hen met snaarspel,
Of zelfs Apol, verzellen.

— 19. —

Het aardrijk drinkt den regen,
De boomen drinken de aarde,
Het pekelvlak de luchtjes,
De zonnegloed het zeenat,
De maan de zonnestraalen.
Bestrijdt ge mij dan, vrienden,
Als 't mij ook lust te drinken?

— 20. —

Werd Niobé een' steenklip,
Op Frijgiaansche stranden;
Vloog, nu helaas een vogel,
Pandions kroost, als zwaluw;
Mogt ik uw spiegel worden,
Dat ge immer mij beschouwde;
Mogt ik uw keursje worden,
Dat ge immer mij kost draagen!
Mogt ik tot water smelten,
Om u de leên te baaden!
Of wierd ik geurig reukwerk,
Om u, mijn lief, te zalven!
Of 't gordeltje om uw' boezem,
Of 't kleinood om uw halsjen;
Of enkel maar het schoeisel,
Dat me uwe voetjes drukten!

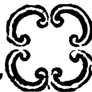

— 21. —

Geeft mij, geeft mij drinken, meisjes,
Geeft mij wijn met volle teugen.
'k Haal, door hitte, reeds voorlange,
Als versmacht, nog naauwlijks adem.

Geeft mij, van de gindsche bloemen,
Kransen, die mij 't voorhoofd koelen.
Heel mijn voorhoofd staat te gloeijen.
Maar hoe grooter nog is 't minvuur,
Dat mijn hijgend hartje koestert! (*)

(*) Of, volgends anderen:
Maar wat zal mijn hijgend hartjen
Voor den gloed der min beschermen?

— 22. —

Leg u neder in dit lommer;
Welk een schoone boom, Bathyllus!
Zie hoe hij aan teere takjes
Zachtjes 't malsche loof doe schomlen.
Aan zijn wortel vloeit een beekje,
Dat met overreding murmelt:
Wie kan, zulk een' rustplaats ziende,
Zulk een' rustplaats laaten liggen?

— 23. —

Kon magt van goud het leeven
Der stervelingen rekken,
Ik zou 't met vlijt vergaaren,
Opdat de Dood, bij 't nadren,
Iets name, en dan voorbijging.
Doch is 't geen' mensch gegeeven
Zijn sterfuur af te koopen,
Waartoe dan nutloos zuchten?
Waartoe ontijdig morren?
Is 't sterflot mij beschooren,
Wat zal mij 't goud dan baaten?
O! moge ik liever drinken,
O! moge ik, bij den beker,
Met vrienden zamenkomen,
En op het donsen leger
Mijn' vrijerij voleinden.

— 24. —

Kwam ik 't levenspad bereizen, (*)
Slechts om eenmaal weêr te sterven,
Weet ik, ja, wat weg ik aflei,
Maar niet, wat ik nog te gaan hebb'
Weg dan van mij, ijdle zorgen!
'k Heb met u niets uitteregten.
Eer ik aan den eindpaal kome,
Wil ik speelen, lagchen, dansen,
Met den liefelijken Bacchus,
Met de liefelijke Venus.

(*) Ik had deeze twee regels woordelijk kunnen overzetten:

Daar ik sterflijk werd gebooren,
Om op 't levenspad te reizen.

Doch, eensdeels, kwamen dezelve mij, dus vertaald, wat staatig voor; en anderdeels, dacht mij, dat dezelve, op die wijze geplaatst, in het Nederlandsch, minder naauwkeurig nog de meening van den Dichter uitdrukten.

— 25. —

Naauw heb ik wijn gedronken;
Of all' mijn' zorgen rusten.
Wat raakt me rouw of kommer,
Wat raaken me ongeneugten?
'k Moet, schoon onwillens, sterven.
'k Zou 't leeven dan verloopen?
Neen, neen, den wijn gedronken;
Den wijn, die gift van Liber!
Naauw heeft men wijn gedronken,
Of alle zorgen rusten.

— 26. —

Heb ik Lyëus binnen,
Dan slaapen all' mijn' zorgen.
Dan waan ik mij een' Kresus;
En wil steeds vrolijk zingen.
Met veil bekransd daar liggend
Vertreed ik al het aardsche.
Een ander strijde, ik drinke.
Breng mij den beker, knaapje;
't Is beter, wat beschonken,
Dan leevenloos, te liggen.

— 27. —

Als Jupiters zoon Bacchus,
Hoofdontfronser, zorgontbinder, (*)
Druivennattoediener, Liber,
Komt in mijn' boezem vaaren,
Fluks leer ik van hem dansen.
Geen vijand van een roesjen
Gevoel ik dan iets streelends.
Komt nog, met maat, met zangen,
Mij Venus meê vermaaken,
'k Moet dan op nieuw weêr dansen.

(*) Dit stukje is eeñ van die, welke eene gemengde maat hebben.

— 28. —

Op nu, ô, gij roem der schilders,
Grootvorst in de kunst van Rhodus;
Maal mij, ô, gij roem der schilders;
Maal mijn meisjen, schoon afweezig,
Zoo als ik haar gaa beschrijven.
Maal mij dan vooreerst haar lokken
Van het zachtste en zwartste donker;
En, is 't met de kunst bestaanbaar,
Lieflijk van het reukwerk geurend.
Geef ook onder 't git der lokken,
Boven 't volle bolle koontjen,
Haar één glansrijk elpen voorhoofd;
Maak de wenkbraauw, noch gemengeld,
Noch te zeer vaneen gescheiden,
Maar, als bij het leevend voorwerp,
Onbemerkbaar zamenvloeijend.
Zwart zij 't hair der oogenrandjes.
Maal haar, zoo als ze in de daad zijn,
Maal van enkel vuur haar oogjes,

Deftig blaauw als van Minerve,
Lieflijk kwijnend' als van Venus.
Tot het neusjen, tot de koontjes,
Moet gij melk met roozen paaren.
Overreding zweeve op 't mondjen,
Dat tot kussen schijn' te nooden.
Om haar' kin, zoo zacht, als teeder,
Om haar marmerwitte halsjen,
Zwier' de trits Bevalligheden.
Kleed voor 't ovrige al haar leden.
Kleed ze in een gewaad van purper,
Zoo dat altijd iets 'er doorschijn',
Dat verborgen schoon verraade.
Dan genoeg; ik zie, ik zie ze;
Beeldje, wis, straks gaat ge spreeken.

— 29. —

Maal mij mijn' Bathyl zoodaanig;
Als ik u zal onderrigten.
Maak zijn' hairen glad en glanzig;
Wel van binnen naar het bruine,
Maar van buiten zonneverwig.
Laat zijn' krullen, ongekunsteld,
En van allen dwang ontheven,
Waar zij willen zweevend, wappren.
Laat de wenkbraauw, in twee boogjes;
Zwarter nog dan draaken-oogen,
't Breed en effen voorhoofd sieren.
't Bruinend oog, van fierheid vonklend;
Door aanminnigheid getemperd,
Hebb' het eerste van Gradivus,
Hebb' het andre van Cythere;
Zoo dat 't eerste vrees inboezem',
Zoo dat 't andre hoop doe scheppen.
't Jeugdig dons der roozenwangen
Zij als van Cydoniesche appels.

Geef haar, door een zedig blosjen,
Zoo veel maagdenschaamte, als mooglijk.
Naauwlijks weet ik u te zeggen,
Hoe de lippen aftebeelden.
Zacht en vol van overreding,
En, 't geen 't al is, zwijgend spreekend,
Moet gij deeze lippen maaken.
Dat een hals op 't voorhoofd volge;
Die den hals zelfs van Adonis
Voor zijn elpenbeen doe zwichten.
Laat de borst, laat beide handen,
Borst en handen zijn van Hermes.
Laat de dij zijn die van Pollux.
Laat den buik zijn dien van Liber;
Hooger, dan de zachte dijën,
Dijën, die een' vuurgloed wekken,
Moet de schaamte, nog onschuldig,
Reeds een' minnelust doen blijken.
Maar uw' kunst is regt afgunstig,
Dat zij ons den rug verberge,

Die al 't andre zou doen zwichten.

Waartoe voeten aanteduiden?

'k Zal 't gevraagde loon maar geeven.

Gindschen Febus kunt ge neemen,

En 'er een' Bathyl van maaken;

Komt ge naderhand in Samos,

Kan Bathyl weêr Febus worden.

— 30 26. — (*)

De Muzen hadden Amor
Met kransen vastgebonden,
En schonken hem aan Schoonheid.
Nu komt vrouw Cytherea,
Met losgeld in de handen,
Om 't knaapjen vrij te koopen.
Maar, wie hem ook mogt lossen,
Hij volgt niet — neen — hij blijft 'er —
Gewend reeds zoo te dienen.

(*) Ik had, in dit Stukjen, dezelfde maat, als Anakreon, gebruikt, maar met minderen uitslag nog, dan in deeze vertaaling. Zoo moeijelijk vlijt zich onze taal tot *Dactylen*, en *Spondeën*, zelfs in eene korte trippelmaat!

— 31. —

Laat mij, bij all' de Goden,
Met volle teugen drinken.
Mij lust, mij lust het raazen.
Weleer raasde ook Alkmeon,
En blankgevoette Orestes,
Na 't moorden hunner moeders.
Mij, die geen' mensch vermoordde,
Mij lust, bij 't purper wijnvocht,
Mij lust, mij lust het raazen.
Weleer raasde ook Alcides,
Toen hij en pijl en koker
Van Iphytus deed drillen.
Ook raasde voormaals Ajax,
Toen in zijn vuist en slagzwaard
En boog van Hektor blonken.
Mij, die noch boog, noch slagzwaard,
Maar slechts een' beker voere,
En om mijn hair dit kransjen,
Mij lust, mij lust het raazen.

— 32. —

Als gij 't getal der bladren
Van 't woud mij op kunt noemen,
Als gij 't getal der golven
Van heel' de zee kunt vinden,
Zult gij alleen de man zijn,
Die rol houdt van mijn' liefjes.
Begin slechts met Athenen,
En stel vooreerst 'er twintig,
En dan nog vijftien andre.
Stel voorts een gansche keten
Van meisjes uit Korinthen.
Dit is Achaje's plekje,
Waar de allerschoonste woonen.
Stel hierbij Lesbos schoonen,
En tot de Iöonsche stranden
Uit Karie en uit Rhodus
Twee duizend minnevlammen. ——
Wat zegt gij? — Gaa maar verder.
Waar zijn de minnelustjes

Van Syrie, of Kanopus,
Of 't albevattend Kreta,
Waar Amor honderd Steden
Tot tempels van zijn dienst heeft?
En zoudt gij dan nog willen,
Dat ik van geen' zij Gades,
Van Baktren, van den Indus,
Mijn liefjes op zou tellen?

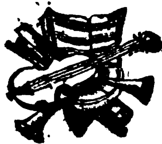

— 33. —

Gij komt wel, lieve Zwaluw,
Ons jaar op jaar bezoeken,
En bouwt uw zomernestjen;
Doch gij verdwijnt des winters,
En zoekt den Nyl en Memphis.
Maar altijd sticht Kupido
Zijn broeinest in mijn harte.
Een wichtje roert reeds vleugels,
Een is 'er nog in 't eitjen,
Een ander half ontslooten.
Der kleintjes piepen, gaapen,
Naar spijs, is onophoudlijk.
Door de oudsten worden telkens
Weer jonger' opgetoogen;
Die elk, zoo draa ze groot zijn,
Weer andre jongen broeden.
Wat raad nu voor mij armen?
'k Ben niet in staat dat aantal
Van Amors uittegalmen.

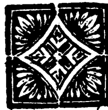
— 34. —

Mijn lief, wil mij niet schuwen,
Om 't grijzen van mijn' hairen,
Wil, schoon uw' lentedagen
In vollen luister praalen,
Daarom mijn' min niet smaaden.
Zie hoe, in bloemenkransjes,
Zie hoe, gehuwd aan 't roosjen,
De blanke lelie schitter'.

— 35. —

Deez' Stier, mijn waarde, schijnt me
Een Jupiter te weezen;
Gezeten op zijn' schoften
Ziet ge een Sidoniesch meisjen.
Hij zwemt door 't ruim der baaren,
En klieft die met zijn klaauwen.
Geen andre Stier voorzeker
Zou, aan zijn' kudde ontweeken',
Zoo koen de zee doorwaaden,
Als deze alleen, deze eene.

— 36. — (*)

Wat leert ge mij 's Lands regten,
En wetten van de pleitzaal?
Waartoe dat redetwisten
Van nuttelooze zaaken?
Leer, leer mij liever drinken,
Lyëus nektar drinken.
Leer, leer mij liever mallen
Met gulden Aphrodite.
Reeds kroont mij 't hoofd de grijsheid.
Hier water, wijn hier, knaapje,
Die mij den geest verdoove!
Ras voert ge mij ter aarde.
Niets vraagt meer een begraavne.

(*) Daar de Geleerden het over de verschillende versmaaten, uit welke dit Stukje is zamengesteld, niet eens zijn, heb ik best geöordeeld, de gewoone Anakreontische standvastiglijk in hetzelve aanteneemen.

— 37. —

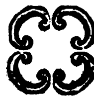
Zie de trits Bevalligheden,
Nu het lente is, roosjes strooijen.
Zie het zwoele jaargetijde
Gladgekemde golfjes streelen.
Zie het endjen 't water klieven;
Zie een heir van kraanen trekken.
Helder schiet de zon haar straalen.
Nevelwolken zijn verdweenen.
Glans ligt op der menschen arbeid.
Vruchten kiemen uit het aardrijk;
Vruchten kiemen uit d'olijftak.
Rijk bekrand staan Bacchus struiken;
En door bladren, en door telgen,
Komen jonge druifjes glimmen.

— 38. —

Ik ben wel op mijn' dagen,
Maar drink nog trots de jongsten.
En vergt men mij te dansen,
Dan is de kruik mijn schepter.
Wat kan de thijrs mij baaten?
Wil iemand liever kampen,
Hij kamp'. ik mag het lijden.
Voor mij, breng mij den beker;
Met honigzoete wijnen,
Met honigzachte wijnen.

Ik ben wel op mijn' dagen,
Maar, in de reien dansers,
Zal 'k nog Sileen niet wijken.

— 39. —

Als ik 't druivennat mag proeven,
Slaat mij 't hart, door vreugd vermeesterd,
Lustig tot den lof der Muzen.

Als ik 't druivennat mag proeven,
Laat ik alle zorg en kommer,
Alle moeitevolle ontwerpen,
Aan het golvengees'lend windheir.

Als ik 't druivennat mag proeven,
Voert mij Bacchus, vriend der vreugde,
Onder lucht van bloemengeuren,
Door den wijn verrukt, in 't ronde.

Als ik 't druivennat mag proeven,
Vlecht ik bloemen tot een kransjen,
En, het op mijn' schedel drukkend',
Zing ik 's leevens effen kalmte,

Als ik 't druivennat mag proeven,
Zalf ik mij met keur van reukwerk,
En, met mijn' vriendin in de armen,
Eer ik Venus door gezangen.

Als ik 't druivennat mag proeven,
Ruim wordt mijn beklemde boezem,
Bij den wijdgebuikten beker,
Onder jonkheids zoet gezelschap.

Als ik 't druivennat mag proeven,
Houd ik dit voor 't eenig voordeel,
Dat ik met mij voer ten grave,
Als de dood al 't andre wegneemt.

— 40. —

Een bie sliep in een roosjen.
Kupied wil 't roosjen plukken,
Merkt niets, en wordt gestoken.
Naauw voelt hij zijne wonde,
Of, met zijn handjen klapprend,
IJlt hij straks, half gevloogen,
Half loopend, naar zijn Moeder.
Het is gedaan, zoo schreit hij,
Gedaan, ach Moeder, 'k sterve.
Een' slang heeft mij gestoken;
Een' kleine slang met vleugels.
Bie noemen haar de Landliên.
Hoe, zegt zij, kan een bietje
U zoo veel pijns verwekken;
Bedenk dan zelf, wat smarte
Moet, dien gij treft, niet lijden?

— 41. —

Laat ons drinken, lustig drinken;
Laat ons Bacchus lof vermelden,
Van hem, vinder van den reidans,
Van hem, minnaar van den reizang,
Van Kupido's medekweekling,
Van vrouw Venus teêr geliefden;
Door wien Dronkjes zijn gebooren,
Opgevoed Bevalligheden,
Door wien Droefheid wordt verbannen,
Door wien Rouw wordt weggesluimerd.
Naauwlijks brengen lieve knaapjes
Mij den zoetgemengden beker,
Of de kommer vliegt daar heenen,
Als het onweêr voor de winden.
Fluks den beker dan genomen,
En alle onrust aan een' zijde!
Ei, wat baat u toch de zinnen
Door mismoedigheid te krenken?

Weet men wel iets van 't aanstaande?
Gansch onzeker is ons leeflot.
'k Wil, door wijn verheugd, ten rei gaan;
Wil, van balsemgeuren vloeijend,
Met de schoone Maagden dartlen.

Laat hij zich met zorgen kwellen,
Dien 't behaagt, zoo veel hij goedvindt;
Laat ons drinken, lustig drinken,
Laat ons Bacchus lof vermelden!

— 42. —

'T Lust mij, ja, wel om te dansen
In Lyëus blijde kooren;
't Lust mij, ja, de lier te tokklen
Met een' jongen mededrinker;
Maar een' krans van Hyacinthen
Om de slaapen mij te vlechten,
Met de meisjes blij te mallen,
Dit, dit is mijn grootst behaagen.
Nimmer griefde Nijd mij 't harte;
'k Ken de smart niet van zijn knaagen;
Ik ontwijk de wufte schichten
Aller lasterzieke tongen.
Ik verfoei de drinkkrakeelen
Aan den gullen disch der vriendschap.
Met de pas ontlooken maagden
Luchtig op de Lier te dansen
Baart mij rust en lust in 't leeven.

— 43. —

Krekel, 'k noem u wel gelukkig,
U, die op den top der boomen,
Met een teugjen dauws te vrede,
Als een Koning zit, en neuriet.
Alles, alles is het uwe,
Wat gij om u ziet te velde,
Wat het jaargetijde voortbrengt.
U beminnen d'Akkerlieden;
Niemand geeft gij stof tot klaagen.
Iedereen is u geneegen,
Als bodinne van den zomer.
U bemint het koor der Muzen,
U der Muzen Vorst zelf Phébus.
Hij schonk u die zilvertoonen.
Ouderdom kan u niet deeren.
Kroost der aarde, zangster, wijze,
Vleeschloos, bloedloos, zonder smarten,
Evenaart gij schier de Goden.

— 44 —

'k Droomde, en scheen gezwind te loopen,
Als met vleugels aan de schouders,
Maar Kupied, schoon looden zoolen
Aan zijn schoone voetjes draagend,
Wist mij echter intehaalen.
Wat beduidt toch wel dit droomen?
Dit, dat ik, verward in netten
Van zoo veele minnaarijen,
En gelukkig alle ontworsteld,
Nu in dit zal blijven hangen.

— 45. —

Eenmaal had de Man van Venus,
In de smids van Lemnos holen,
Pijlen voor de Liefdegoodjes,
Uit geleezen staal, geslagen.
Venus doopte zelv' de spitsen
In den allerzoetsten honig,
Doch Kupido mengt 'er gal in.
Mars, terug van bloedig strijden,
Nog met d'ijzren speer in handen,
Lachte met Kupido's pijltjes.
Dit, dit is toch zwaar, zegt Amor, (*)
Daar, beproef het zelf, en oordeel.
En met een krijgt Mars het pijltjen.
Heimlijk glimlacht Cytherea;
Maar de Krijgsgod slaat aan 't zuchten.
Zwaar is 't, zegt hij, ach! herneem het;
't Antwoord was: gij hebt het, hou het.

(*) De Uitleggers zijn het niet eens, of Kupido den pijl op Mars afschoot, dan of deeze denzelven opvattede. Ik heb beide de gevoelens zoeken uittedrukken.

— 46. —

't Is een' harde zaak te minnen;
't Is een' harde, niet te minnen.
't Is een' hardre dan die beide,
Niet te slaagen in zijn minnen.
In de liefde geldt geen adel,
Geen verstand, geen deugdzaame inborst.
In de liefde geldt slechts zilver.
Hoe verwensch ik hem, die 't eerste
Zich gehecht heeft aan het zilver!
Door hem zijn geen' broeders broeders,
Door hem zijn geen' ouders ouders;
Door hem zijn en krijg en slagting.
Door hem gaan wij, dat het ergst is,
Gaan wij minnaars heel verlooren.

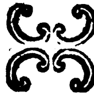
— 47. —

'k Min een' genoeglijk' grijzaard,
'k Min eenen jongen danser.
Doch is een oude aan 't dansen,
Is hij van hair wel grijzaard,
Maar jongling nog van harte.

— 48. —

Geef mij hier Homerus snaartuig,
Maar van d'oorlogssnaar ontledigd,
Hier den beker met zijn' wetten,
Opdat ik dien meng' naar 't voorschrift;
Naar den regel drinke en danse.
'k Wil verheugd, doch niet uitzinnig,
Op het maatgeluid der snaaren,
Uit de borst een drinklied galmen.

— 49. —

Op, ó kunstigste aller schilders,
Op, aanhoor mijn' lierbevelen!
Wil vooreerst mij Steden maalen,
Waarin vreugd en scherts regeeren.
Maal voorts 't luchtig heir Menaden,
Met haar' dubbelvoude fluiten;
En, gehengt uw schijf het, drinkers,
Die de drinkwet eerlijk houden. (*)

(*) Men ziet, dat ik, thands, met *Fischer*, de leezing van *Baxter* volge.

— 50 —

Die den knaap in moeiten rustig,
Onversaagd maakt in het minnen,
Bij den wijn met zwier leert dansen,
Die, die God is hier verscheenen.
Mollig vocht, dat min ontvonken,
Zorg kan temmen, brengt hij mede.
Maar de jonge wijnstokvruchtjes,
Nog beslooten in de schellen,
Spaart hij voor ons aan de ranken;
Opdat, als de Wijnoogst daar is,
Elk gezond, en vrij van hinder,
Elk gezond van lijf en leden,
Elk gezond van zinnen leeve,
Van het eene jaar in 't ander.

— 51. —

Zoo kon dan men 't zeeruim maalen!
Zoo kon dan een godd'lijk kunstvuur,
Op een' schijf, den rug van Thetys
Dus met golven overstorten!
Welk vernuft, den Goôn gelijkend,
Heeft, op 't marmer van de baaren,
Cytheré, der Goden oorsprong,
Zoo bevallig afgeteekend?
Naakt verbeeldde haar de maaler,
Uitgezonderd wat bij schoonen
De eerbaarheid verbiedt te ontdekken.
Even als het blanke zeewier
Dobbert zij al op en neder,
Op de gladgekemde baaren,
Die ze zachtkens stuwt en aanhaalt,
Daar zij zich begeeft tot zwemmen.
Boven haaren roozen-boezem,
Onder 't marmerwitte halsjen,
Zwelt een baar en deeltze in tweeën.

Midden in de watervoore
Is ze omstuwd van zachte golfjes,
Als een' lelie van viooltjes.
Langs het zilver van de baaren
Rijden Hymen en Kupido,
Op den huppelenden Dolfyn,
Met een snaaks glimlagchend weezen;
Daar een koor van visschen zwindelt,
Tuimelt, buitelt, op de baaren,
En voor 't oog van Venus dartelt,
Waar ze ook, zelve lagchend, voortzwemm'.

— 52. —

In gevulde korven draagen
Mans en vrouwen, op hunn' schouders,
Donkerroode druiventrossen.
Maar het zijn alleen de knaapen,
Die ze storten in de wijnkuip,
En ze trappelend vertreeden,
Onder Bacchus lofvermelding
In hunn' Wijnoogstfeestgezangen;
Daar zij vast verlangende oogen
Op het bruisend nat doen daalen,
Dat, geproefd door eenen ouden,
Hem, schoon beevend, nog doet dansen,
Dat zijn grijze lokken schudden.
Maar, door wijn, en min, half dronken,
Legt de jongling 't meisjen lagen.
Ziende 'er een, met poez'le leden,
Op het loof, in 't lommer, liggen,
En haar oog door slaap bevangen,
Wil hij ze onverwacht verrassen,

En haar zelve doen vergeeten.

Dan, daar woorden niets vermoogen,

Neemt hij toevlugt tot zijn krachten.....

Als, zijn vocht de jeugd verovert,

Kent Lyĕus maat noch regel.

— 53. —

Met de groenbekransde Lente
Wil 'k het lenteroosjen zingen.
Ondersteun gij, vriend, mijn' zangen.

Zij toch is der Goden adem,
Zij toch is der menschen wellust.
Pronk der drie Bevalligheden,
In de vaag der Minnegoodjes,
Is ze Cytherea's speelpop.

Rijke stof geeft ze aan verdichting.
Ze is de lievlingsbloem der Muzen.
Zoet is zij zelfs aan den plukker,
Die haar durft langs doornen zoeken;
Zoet hem, die met zachte vingers
't Minnebloempjen mag hanteeren,
Om te meer haar' geur te smaaken.

Ze is den Dichter welgevallig;
Welgevallig aan den maaltijd,
En op Bacchus feestgelagen.

Is er wel iets zonder roozen?
Roozenvingrig is Aurora,
Roozenarmig zijn de Nijmphen,
Roozenverwig is Cythere,
In der Dichtren lofgezangen.

Kranken geeft de roos verligting.
Ze is den dooden zelfs nog nuttig.
Ook de tijd moet voor haar zwichten.
Zelfs wanneer zij gaat verwelken
Geurt zij nog als versch ontlooken.

Kom, haar oorsprong nu gezongen!

Toen uit schuim van zachte golfjes,
Die haar met hun' dauw besproeiden,
Grijze Nereus Venus teelde;
Toen Jupyn de strijdbre Pallas
Deed verschijnen uit zijn slaapen,
Tot verbaazing van den Hemel;
Wilde ook de Aarde een wonder scheppen;

En fluks deed ze een roozenstruikjen,
Als een kunstgewrocht, ontkiemen.
Om de roos te doen verschijnen,
Deed de Raad der Hemelgoden
Nectar op haar nederdruipen.
En zoo sproot 'er uit de doornen
Dat zoo godd'lijk Bacchusplantje.

— 54. —

Zie 'k een' kring van jongelingen,
Jeugd komt mij op nieuw bezielen.
't Is of Hebe straks mij ouden
Vleugels aanschoot om te dansen.
Blijf, Cybebe, blijf mij wachten.
Hier de roos! ik wil bekransd zijn.
'k Wil, den ouderdom vergeeten,
Met de jeugd weêr jeugdig dansen.
Op dan, laat men mij het wijnvocht,
Dat geschenk van Bacchus, brengen.
En men zie, hoe fiks en moedig
Nog een grijzaard weet te zingen,
Nog een grijzaard weet te dansen,
En hoe geestig hij nog malle.

— 55. —

Het ros draagt op zijn' schoften
Den naam gebrand zijns meesters.
Voor ieder is de Parther
Aan zijn' tiaar te kennen.
Maar ik weet hen, die minnen,
Op 't eerst gezigt te ontdekken.
Zij hebben zeker merkjen
Van hun inwendig blaaken.

— 56. —

Reeds vergrijsd zijn mij de slaapen,
Glad en kaal is reeds mijn schedel.
Ver is mijne jeugd vervloogen.
Heel verouderd zijn mijn' tanden.
En om 't leevenszoet te smaaken
Laat de tijd mij weinig over.
Daarom treur ik onophoudlijk,
Huivrig voor 't verblijf der schimmen.
Ak'lig is het hol van Pluto;
Schriklijk is het pad naar ondren.
't Nederdaalen valt wel maklijk,
Maar bezwaarlijk de terugkeer.

— 57. —

Breng mij, knaap, breng mij den beker,
Om met vollen teug te drinken;
Om 't gezelschap voor te drinken.
Schenk 'er in tien deelen waters,
Met slechts vijf van wijn daar tegen.
Meer doe Wijnpaapinnen raazen;
Mij niet! schenkt mij; en niet langer
Met gedruisch, met woeste klanken,
Als de woeste Schyt gedronken!

Maar met maate, maar bescheiden,
Zich met eerbren zang vervrolijkt.

— 58. —

'k Vond laatst, bij 't kransjes vlechten,
Kupido in de roozen.
Ik grijp hem bij de vlerken,
Ik dompel hem in 't wijnvocht,
En slorp fluks beiden binnen.
Sinds kittelt hij gestadig
Mijn binnenst met zijn wieken.

— 59. — (*)

Biddend vallen we u te voete,
Hertenvelster, woudregeerster,
Blonde spruit Jupyns, Diana.
Spoed u naar Letheiis kolken;
Sterk uw' diepbedrukte burgers;
Zie uw' stad aan met meêdoogen.
Geene ondankbaare onderzaaten
Hebt ge als schutsgodinne' in hoede.

(*) Ik heb dit stukjen in eene gewoone Anakreontische maat overgebragt, uit hoofde der onbestendigheid van die, welke in het Grieksch plaats heeft. Ik zoude niet willen 'er voor instaan, dat ik in mijne *Tweede Anakreontische proeve*, ten jaare 1797 in het licht gegeeven, de waare maat getroffen hebbe, ofschoon de Heer *Overbeck*, in zijne Duitsche overzetting van *Anakreon*, in 1800 uitgekomen, hetzelfde gevoelen, welk ik aan den dag gelegd had, in dit en de twee volgende stukjes, schijne te omhelzen.

— 60. — (*)

Thracisch meertje, hoe beziet ge
Mij zoo loens, zoo van ter zijde?
Gij ontvlugt me steeds, als hieldt ge
Mij in 't rijden onbedreeven.
Weet, het zou mij luttel kosten,
U de teugels om te werpen,
U met kunst, door bit en toomen,
Om den eindpaal rondtevoeren.
Nu nog weidt ge in malsche beemden,
Huppelt, dartelt, los daar heenen.
Want ge mist een' kundig' ruiter,
Die u naar den aard bestijge.

(*) Bij nader' overweeging zijn mij de gedachten van *Barnes*, dat dit stukje uit zuivere trocheën bestaa, aanneemelijker toegescheenen, dan mijn' voorige.

— 61. — (*)

Venus, hoofd der Hemellingen,
Amor, hoofd der aardbewooners,
Hymen, levensonderhouder,
U vereer ik met gezangen,
U verhef ik met gedichten,
U, ó Venus, Amor, Hymen.
  Zie hier, jongling, zie uw meisjen;
Doe 't patrijsjen niet ontsnappen.
  Stratokles, bemind van Venus,
Stratokles, Myrilla's echtvriend,
Kom, aanschouw uw' lieve gade;

(*) Ook in dit huwelijkslied omhels ik thands het gevoelen van *Barnes*, uitgenomen in den zevenden regel. Dan, hoe het zij, ik heb, om dezelfde, als bij het 59e gezang vermeldde, reden, hier mijne voorheen gekoozene maat laaten vaaren, en beter geöordeeld de gewoone Anakreontische te volgen, te meer daar eenige regels in het oorspronkelijke ook dezelve hebben.

Bloeijend is ze, frisch, en schittrend.
  Kroon der bloemen is het roosje;
Roos der maagden is Myrilla.
  Dat de zon uw' spond bestraale,
In uw' tuin ras d'Echtcijpress bloei.

VERANDERINGEN.

Bl. 27, reg. 4.

Opdat de Dood. *Lees:* Of ligt de Dood.

Bl. 29, reg. 3, 4 en 5,

Leeze men liever:

Wat baat me rouw of kommer,
Wat baaten me ongeneugten?
'k Moet, graag of niet, toch sterven.

Bl. 31, reg. 8, 9 en 10,

Leeze men aldus:

Komt nog, met maat, met zangen,
Ook Venus mij verrukken,
Dan gaa 'k op nieuw aan 't dansen.

Bl. 32, reg. 6—9,

Leeze men :

Maal mij dan vooreerst haar lokken,
Donzigzacht, van 't zwartste donker;
En, is 't met de kunst bestaanbaar,
Doe ze balsemgeuren ad'men.

Reg. 15, *staat :*

Maar, als bij het leevend voorwerp,

Lees :

Even als bij 't leevend voorwerp.

